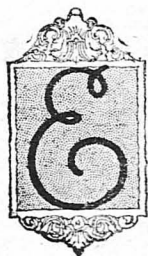

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ," ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του)

αντίρρηση. Βγήκε στο κellaρί απέξω, κι' ο Φάουστ άρχισε να επιθεωρεί το δωμάτιο.

Δέν ήταν παιδί ό άγριέμένος άνθρωπος με τό άφηνισαμένο πάθος και με τις χυδαίες σκέψεις, όπως τόν είδαμε, όταν πρωταντίκρισε τή Μαργαρίτα. "Άλλα αισθήματα, άπαλα και εύγενικά, τον πλημμύριζαν μόλις βρέθηκε στο παρθενικό έκεινο δωμάτιο. Έκστατικός, άρχισε να τά έπισκοπή όλα έκεί μέσα, τό μικρό κομμάτι με τόν παλιό κահρέφτι, τή γέρικη πολυθρόνα, τά χιλια-δύο μικροπράγματα που στόλιζαν τις έταξέρες, τό κρεβάτι όπου κοιμόταν ή ώραια και άθάα κόρη. Μιά άπερσάνη τρυφερότης τόν είχε πλημμυρίσει και παραλήρουσε κι' ένθουσιασμό. Και έπειτα, άρχισε να μετανοιώνει γι' αυτό που έκανε, γιά τή βρόμικη σκέψη που είχε νά πάη και νά βεβήλώση αυτό τό παρθενικό άουλο.

Τι θέλεις εδω ; ψιθύρισε βραχνά, μιλώντας στον έαυτό του. Δυστυχομένε Φάουστ, δέν σε αναγνωρίζω πια!...

Κι' αληθινά, τό κτηνώδες πάθος που είχε ευπνήσει μέσα του ή θέλησι του Σατανά, τόν είχε οδηγεί ως έκει. Και τώρα, άπορούσε ο ίδιος για τήν τώλη του, μετανοιώνει σκληρά, μάλανε μόνος τόν έαυτό του, και αν άνοιγε εξαφικά ή πόρτα και παρουσιαζόταν έμπρος του ή σεσημη κόρη, θέατετε άφανισμένους, ξεθουθενωμένους μπρος στα πόδια της, γιά νά τής ζητήση συχώρηση!...

Έξασνα, άκουσε τή φωνή του Μεριστοφελή απ' έξω. Και ή βλοσυρή μορφή του Διαβόλου πρόσβαλε στο άνοιγμα τής πόρτας.

Πάμε, τού είπε. Τό κορίτσι έρχεται σέ λίγο!... Νά, πάρε κι' αυτό εδω τό κουτάκι, τό έχω πάρει από κάπου... Βάλε! τό έκεί μέσα στό έρμαρί και σου όρκίζομαι πως κι' αυτό θα χάση τά υααλά της ή κοπέλλα...

Και ο Μεριστοφελής του έδωσε ένα κουτάκι, γεμάτο κοσμήματα. Ήταν τό δώρο που ο ίδιος του ζήτησε. Μά τώρα ο Φάουστ δέν άπλωσε τό χέρι γιά τό πάρη.

Έλα, λοιπόν!... Πάρ' το!... είπε με άδημονία ο Σατανάς. Μά ο Φάουστ δίσταζε άκόμη.

Δέν έρω... ψιθύρισε. Πρέπει άραγε ι... Μά είνε και γιά νά ρωτάς ; Έγω τώρα τά νύχια μου και βασιανίζω τό νου μου γιά νά τήν κάνω νά πέση στην άγκαλία σου, και σύ!...

Είσε πως τά λόγια του δέν είχαν κλονίσει άκόμη όλότελα τόν Φάουστ. Και τώ, άνοιξε ο ίδιος τό έρμαρί κι' έβαλε μέσα τό βελουδένιο κουτί. Ο Φάουστ δέν βρήκε τή δύναμη νά τόν έμποδίση.

Εμπρός, τού είπε ο Μεριστοφελής. Πάμε τώρα, και γρήγορα!

Και τόν τράβηξε έξω, από τό χέρι, σαν ένα άδύνατο παιδί. Όταν βγήκαν στο δρόμο, ο Φάουστ έσκυψε, σαν νά τόν είχαν βαρύνει ξανά τά χρόνια, έχωσε τό κεφάλι μέσα στους ώμους και έστριψε τή γωνιά!...

Ένα παιγνιδάκι στις θελήσεις του Μεριστοφελή είχε κατανησίσει μέσα ο Φάουστ, ο άνθρωπος τόν όποιο όλοι τιμούσαν άλλοτε γιά τή σοφία του και τήν άρετή του. Η τρυφερή άδουλία που τόν καταλέπε, όταν βρέθηκε μόνος στό παρθενικό δωμάτιο τής Μαργαρίτας, δέν κράτησε πολύ. Ο Σατανάς βρήκε και πάλι τόν τρόπο νά ανάψη μέσα του τόν έρωτα και τό πάθος.

Ποτέ στη ζωή του δέν είχε ξαναπεράσει τόσο ήδονική άγρυπνία, όσο εκείνη τή νύχτα ο παλιός «μάγιστρος». Τήν έπομένη,

έστειλε τόν Μεριστοφελή, γιά νά παρακολουθήσει άπαρητηρήτως και νά άντιληφθή τι είχε γίνει με τά κομμάτια και τή Μαργαρίτα. Δέν περιμενε πολύ. Σε λίγο, ο Μεριστοφελής εξαγυρισε.

Ξαναγύρισε βλοσυρός και άποτρόπαιος. Και μόλις άντίκρισε τόν Φάουστ, έξέπασε σε βλαστήμίες :

Ανάθεμα στον περιφρονημένο έρωτα και στής Κολάσεως τά στοιγεία, φώναζε. "Ήθελα τώρα κατι πιο μισητό άκόμη κι' απ' ατά, γιά νά βλαστηήσω!

Ο Φάουστ τόν κούταζε με άπορία.

Τί έχεις και φωνάζεις έτσι ; τόν ρώτησε.

Στό διάβολο ήθελα νά πάω, αν δέν ήμουν ο ίδιος ο διάβολος, εξακολούθησε νά βλαστημά ο Μεριστοφελής, χωρίς νά δώσει άπάντηση.

Μά, θά μού πής λοιπόν τί συνέθη ; ρώτησε με άδημονία ο Φάουστ. Σάλεψε τίποτε μέσα στό κεφάλι σου ; Κάνει σαν Λοσαρμόνος!

Λοιπόν, νά τί συνέθη, είπε ο Μεριστοφελής, άποφασίζοντας στο τέλος νά άπαντήσει. Σέκφυε! Τά στολιδιά που είχαμε άφήσει τής κοπέλλας, τάβαλε στό χέρι ένας παπάς!...

Ένας παπάς!

Ναι, όπως σου τό λέω. Τήν ώρα που τό κορίτσι τά κούταξε, τά είδε ή μητέρα του. Και μόλις ή γρηά τά πήρε στα χέρια της, άρχισε κιόλας νά νωιάθη γι' ατά μία κρυφή άποστροφή. Ξέρεis, ή κυρά ατή ηχει πολύ λεπτή όσσηρι και μυριζείται τό καβέτι, γιά νά τδη αν είναι βέβηλο ή αγιασμένο...

Κιαι τί κι' ένδιαφέρει ένμεσα αυτό ;

Σ' ένδιαφέρει, γιατί σου χαλά τή δουλειά. Άκου λοιπόν : Για τά στολιδιά μου, έθρκε πως δέν ήταν και πολύ ελογημένα. Παιδι μου, φώναζε, καλά-κακά άποχημένα, μάς μπλέκει τήν ψυχή και μάς πίνει τό αίμα. Άς τά άφιερασούμε λοιπόν ατά εδω στην Παναγία, και ατή θα μάς ευοράνη με τό μάνα σου όυρανού!...

Έτσι, έ ;

Ναι, άπορήαλλαγα! Η Μαργαριτούλα μας έκανε τότε ένα αδέξιο μορσαμό. Συγχρόνως ή μητέρα της έτρεψε νά φωνάζη τόν παπά, και ή κόρη έμεινε με μία γεγόνισσα φιλενάδα της, έξερεις, όχι και τόσο παστροικό κομμάτι. Θαρρώ πως θά μάς φανή χρήσιμη γιά νά καταφέρουμε τό κορίτσι. Άς εινε... Η γεγόνισσα άρχισε νά λη πως δέν πείσασζε κι' αν δέν ήταν ευλογημένα από παπά χέρι τά χρυσαφικά. Μά ο παπάς πού έφτασε σέ λίγο, τήν άγριοκίτταξε και βούτηξε που λές τραχηλίες, αλυσίδες, σκουλαρικά, σαν νά ήταν τίποτε, κι' έφυγε, δίνοντας τους τήν ουδρανία ευλογία!

Και ή Μαργαρίτα ;

Τί τ' αν σου κάνη τό κορίτσι ; Κάβεται τώρα με άνησυχία, και δέν ζέρει τί θέλει και τί νά κάνη. Συλλογίζεται τά στολιδιά και πιο πολύ αυτών που τής τά άφησε στην κάμαρά της.

Άκουσε δω, τού είπε άπότομα ο Φάουστ. Η λύπη τής άγαπημένης μου με πικραίνει. Έτοιμάσου γρήγορα, νά βρής και νά της πäs ένα άλλο κουτί με χρυσαφικά. Τα πρώτα σου δέν άξιζαν δά και τόσο πολύ. Και έπειτα... Πäs είπες ; Κάποια γεγόνισσα και φιλενάδα υπάρχουν που μπωρε νά μάς φανή χρήσιμη ; Συρε λοιπόν και κολλήσου κοντά της. Μην είσαι δά νερόβραστος, διάβολε!

Μέ όλη μου τήν καρδιά, ευγενέστατε κύριε, άπάντησε ο Μεριστοφελής, με προσποιημένη ύποταγή. Θα κάνω όπως μου λές.

Και ένω ο Φάουστ τόν άφησε μόνον, ο Σατανάς ψιθύρισε μοιλογώντας :

Έτσι τρελλά έρωτευμένος που σου τόν έκανα τό φίλο, θά μπουρούε νά τινάξη στον άέρα ήλιο, φεγγάρι και άστρα σαν ένα πυροτέχνημα, κρημέ αυτό νά διασκέδαζε τήν άγαπημένη του!...

Τήν έπομένη, προς τό μεσημέρι, όταν με μία άφορμή ή Μαργαρίτα ξαναίονε τό έρμαρί της, θρήκε μέσα ένα κανοώργιο βελουδένιο κουτί. Ήταν μεγαλειότερο και ώραιότερο από τό πρώτο. Και ό,τι περιείχε μέσα, ήταν κατι πιο μιά φτωχή κόρη δέν θα μπουρούσε ποτέ νά τήν στασή!

Βασικά, έκρυψε τό κουτί στον κόρφο της και με μιάς πετάχτηκε στην γεγόνισσάς της, τής Μάρθας. Τι ήταν ή γεγόνισσάς της, με

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φόρσος τοῦ Μπαλζακ. Μία ὄρνια ἀπάντησις τοῦ Μιλτανοῦ. Πῶς ἔκανε οἰκονομία ὁ Μαρκ Τουαίν. Ἡ ἠρωϊκὴ πράξις ἑνὸς Αὐστριακοῦ πρίγκηπος. Ἡ κατὰ πλῆξιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ κτλ. κτλ.

Κάποτε, μέσα σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς συζητήσεως γιὰ τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδιάς, μιὰ κυρία εἶπε στὸ Μπαλζακ :

—“Α, κύριε Μπαλζακ, ἀπ' ὅσα εἶπατε, κατάλαβα ὅτι ξέρετε πολὺ καλά τις γυναῖκες.

Ὁ Μπαλζακ, ὁ ὁποῖος μόλις ἐκείνο τὸ βράδυ εἶχε γνωριστῆ μετ' ἡνὺς κυρία αὐτῆ, τῆς ἀποκρίθηκε :

—Μάλιστα, κυρία μου, τίς ξέρω τόσο καλά τις γυναῖκες, ὡστε μετ' ἡνὺς πρώτῃ ματιᾷ, εἰσχωρῶ ὡς τὰ πιὸ ἀπόκρυφα τῆς καρδιάς των μέρη καὶ διαβάζω, σάν εἰς ἀνοιχτὸ βιβλίον, τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τους. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ καὶ τὴ δική σας ἱστορία, ἀγαπητῆ κυρία ;

Ἡ ὄχι καὶ τόσο φρόνημι κυρία, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπαλζακ, ὁ ὁποῖος σκοπίμως τῆς μίλησε μετ' ὁσφαρότατο πόνο, γίνηκε μετ' ἡνὺς κατακόκκινη καὶ, μ' ἕνα ἱκετευτικὸ τόνον στὴ φωνή της, τοῦ ψιθύρισε :

—Πές μου τὴν, κύριε Μπαλζακ, μὰ ὄχι...δυνατὰ, σᾶς παρακαλῶ!

Κάποτε ρωτήσανε τὸν ποιητὴ τοῦ Ἄνω-λεσθέντος Παραδείσου* Μιλτανοῦ, γιατί σέ μερικά Κράτη, ἐνὸς ἐπιτρέπεται σέ παιδιά δεκαεπταεῶν χρόνων νὰ βασιλεύουν, δέν τὸν ἐπιτρέπεται καὶ νὰ παντρευτοῦν, πρὶν γίνων 18 χρόνων.

—Σωστὰ κάνουν, τὸν ἀπάντησε ὁ τυφλὸς ποιητῆς, γιατί πιὸ εὐκολο εἶνε νὰ κυβερνήσῃ κανεὶς ἕνα ἔθνος ὀλόκληρο, παρά μιὰ γυναῖκα!

Κάποτε ὁ Ἄμερικανὸς ἐπιθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, κουβεντιάζοντας μετ' ἑκάποιον φίλον του, τοῦ εἶπε :

—Τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ μετ' ἡνὺς διδασκᾶν ἢ δυσκολίες τῆς ζωῆς, εἶνε ἡ οἰκονομία. Γι' αὐτὸ, ὅσες φορές ἔτιχε νάχω μιὰ δεκάρα μόνον γιὰ τὴν τσέπη μου, δέν ἠμποροῦσα ν' ἀποφασίσω ποῖὸ ἀπ' τὰ δύο ἀπαραιτήτα καὶ πολυλογαγημένα σέ μένα πράγματα ν' ἀγοράσω : Μῆλα ἢ τσιγάρα ; Γιατί τὰ ἡβέλα, ἀπλοῦστατα, καὶ τὰ δύο.

—Καὶ τότε, τί εἶδος οἰκονομίας ἔκανες ; τὸν ρώτησε ὁ συνομιλητῆς του.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἐπειὴ δέν ἤξερα ποῖὸ ἀπ' τὰ δύο αὐτὰ πράγματα νὰ προτιμήσω, ἔβαζα τὴ δεκάρα στὴν τσέπη μου καὶ περνοῦσα τὴ μέρα μου, χωρὶς νὰ καπνίσω καὶ χωρὶς νὰ φάω μῆλα!

Στὰ 1788, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ Β' διατάζει τὸν μεγαλύτερον γιόν του πρίγκηπα Κάρολον, νὰ ἐνεργήσῃ μιὰ ἀνίχνευσι γύρω ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Σαμπάθ, τὸ ὁποῖον κατεῖχε ὁ ἔγθρος.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπος πῆρε μαζί του ἀρκετοὺς γενναίους στρατιώτες καὶ ἔφυγε χαρούμενος, γιατί τὸν ἐμπιστεύθηκε ὁ αὐτοκράτορας, ἀλλὰ ἄργησεν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ στρατηγεῖον. Περιμένοντάς τον ὁ Ἰωσήφ, ἄρχισε ν' ἀνιχνεύῃ γιὰ τὴν τύχη του καὶ ὅταν τοῦ ἀναγγεῖλαιε τὸν ἔρχομό του πρίγκηπος, τὸν δεχτήκε ἐργαζόμενος καὶ τοῦ φώναξε :

—Σὰς διατάξα, πρίγκηπε, νὰ κατοπιτεύσετε τὰ πέριξ τοῦ φρουρίου τοῦ Σαμπάθ. Πᾶνε δύο ὄρες τώρα ποῦ ἀναχωρήσατε... Ποῦ χάσατε τὸν καιρὸ σας ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

—Ἀπὸ τὸ φρούριον ἔρχομαι, Μεγαλειότητε, ἀφοῦ τὸ ἐκυριεύσα!... ἀπάντησε ἀπλά καὶ ἠρεμα ὁ Κάρολος στὸν Ἰωσήφ Β'.

—Δέν ἠυβόκανε τὴν ἐπιτύπωσι, ἔλεγε ἀργότερα ὁ αὐτοκράτωρ στὸς αὐλικούς του, τὸ κατόρθωμα τοῦ πρίγκηπος, ὅσο ἢ φλεγματικὸς τῆς του, ὅταν μὴ ἀνήγειλε τὸ ἠρωϊκὸ του κατόρθωμα!

νισὰ τῆς αὐτῆ, θὰ τὸ δοῦμε παρακάτω. Τέτοιες γειτόνισσες δέν λείπουν ποτὲ κοντὰ ἀπὸ τίς ἀθῶες Μαργαρίτες.

—Μαργαρίτα, τῆς εἶπε ἡ Μάρθα, μετ' ἡνὺς πρώτῃ ματιᾷ ποῦ ἔρριξε στὰ κοσμημάτα. Πρόσοεξ, μικρῆ μου, δέν πρέπει νὰ μαρτυρήσῃς τίποτα τῆς μητέρας σου. Γιατί, κ' αὐτὰ θὰ τὰ πῶ στὸν πνευματικὸ ἢ κουτὴ γυναικᾶ...

Καί, ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, ἄρχισε νὰ περνᾶ τὰ στολιδία στὸ λαϊμὸ καὶ στὰ μπράτσα τοῦ κοριτικοῦ. Ἡ ἀθῶα κοπέλλα δέν μπορούσε νὰ πιστέψῃ τὴν εὐτυχία της. Ἐξάφνα ὁμοίως τὸ ὄρατον τῆς μουτρακί σκοτεινίσατο.

—Ξέρεσι, ὁμως, κυρία Μάρθα, εἶπε τῆς φίλης της. Θὰ τὰχοῦ δλα αὐτὰ, καὶ δέν θὰ μπορῶ νὰ τὰ φορῶ οὔτε στὸ ὄρομον, οὔτε στὴν ἐκκλησία. Τί κρίμα, Θεέ μου!...

—Μὴ στενοχωρεῖσαι γι' αὐτὸ, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐθάρχεσαι ἐδῶ, θὰ τὰ φορῆς καὶ θὰ μπορῆς νὰ περπατῆς μιὰ ὥρα ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, στολισμένη σάν πριγκηποπούλα. Κι' εἰπειτα, θὰ βροῦμε καμμιὰ εὐκαιρία, κ' ἕνα-ἕνα, θ' ἀρχίσουμε νὰ τὰ φοροῦμε καὶ μὲρὸς στὸν κόσμον. Μιὰ ἀλυσσιδίτσα στὴν ἀρχῆ, εἶπεται ἕνα μαργαριτάρι στὸ αὐτί...

Ἡ Μαργαρίτα δέν ἀποκρίθηκε. Κάποια ἄλλη σκέψι τὴ βασιάνιζε τώρα.

—Τί συλλογίζεσαι πάλι ; τὴ ρώτησε ἡ Μάρθα. Ἡ νέα σήκωσε ἐπάνω της τὰ ὄρατὰ τῆς μαντίλας, ἐπάνω στὰ ὀπισθὰ ἀγωνιοῦσε τὸ μυστικόν.

—Ποιός, εἶπε, λὲς νὰ τὰχοῦ φέρει, κυρία Μάρθα, ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ;

—Ἀχ! μικρῆ μου, ἔχεις τύχη! ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Δέν ἔπεσαν βέβαια ἀπ' τὸν οὐρανόν. Ὅποιος κ' ἂν εἶνε, δέν θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος κρυμμένος...

Ἔνας χτύπος στὴν πόρτα, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς Μάρθας.

—Θεέ μου! ἔκανε μετ' ἀνησυχία ἡ Μαργαρίτα. Μήπως εἶνε ἡ μητέρα μου ;

—Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Μάρθα, σκούβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρον. Εἶνε ἕνας ξένος κύριος.

Καί ἔτρεξε ν' ἀνοιχθῆ. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ ξένος ἔμπαινε στὴν κάμαρα. Ἦταν ὁ Μεριστοφελῆς!

—Ἐπιθυμοῦσα νὰ μιλήσω στὴν κυρία Μάρθα Σθερντλάιν, εἶπε.

—Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μάρθα. Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος ;

Μὰ ὁ Μεριστοφελῆς δέν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα τῆς Μαργαρίτας ποῦ φοροῦσε ἀκόμη τὰ στολιδία της, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιμα μπροστὰ της καὶ εἶπε τῆς Μάρθας, σάν νὰ δίσταζε :

—Μοῦ ἀρκεῖ ποῦ σᾶς γνώρισα, κυρία. Ἐχετε ἐδῶ, βλέπω, ἐπίσκεψι μιὰ ἐπίσημι κυρία... Δέν πεiràζει, ἐξανάρχομαι τὸ ἀπόγευμα.

Μὰ ἡ Μάρθα, σάν νὰ ζήτησε γι' αὐτὸν τὸν ἐξαιρετικὸ σεβασμὸ ποῦ ἔδειχνε ὁ ξένος στὴν νεά.

—Φαντάσου, παιδί μου, τῆς εἶπε γελώντας. Ὁ κύριος σέ παῖσνε γιὰ μεγάλη κυρία!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΚΕΨΗ

*Ἦρθε ἡ Μοῖρα μιὰ βραδεία, σὲ πῆρ' ἀπὸ σιμά μου καὶ μ' ἄφησε μονάχονε στὴν ἔρημια τοῦ δρόμου. Εἶχα μιὰ θλίψη στὴν ψυχῆ, ἡ πόνο τὴν καρδιά μου καὶ ἔγιν' ἡ σκέψι μου βαρεία... συντρόφισσα τοῦ τρόμου! Ἔστερα ἦρθ' ἡ Ἄνοιξι μετ' ἡνὺς καινούρια γνῶρα! Πῆρε τὴ θλίψη ἀπ' τὴν ψυχῆ καὶ μ' ἄφησε τὴ χάρι. Πῆρε τὸν πόνο ἀπ' τὴν καρδιά καὶ μ' ἀπομένει τώρα ἡ σκέψη... ποῦ δέν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὴν πάρῃ. Ἀθήνα—Μάρτης 1933.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΙΑΝΣ

ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ

Τὰ πιὸ ὄρατὰ σιγλόγια, στῆς θύμισσι τὰ χέρια, ἀλαφιασμένα φτερογιάν, χιονάτα περιστέρια καὶ τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς ἀδέχαστο κι' ἀκόμα νοπὸ τὸ σερνοφιλημα, στὰ γέλι καὶ στὸ στόμα. Γαλανομάτα, ρίγησε τοῦ πλέον ὄρατιου ὄνειρου μετ' ἀπαλὸν ἐσφύγημα τοῦ

(δελτινοῦ) Ζεφύρου

Ἐντὸς μου μουσικῆ ἔμπναιε

(τὸ γέλιο σου καὶ μύρον

Ἄπὸ τὸ χέρι σου ἔγγιαζε,

(μυσοκοβαλεὶ τριγύρω.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

